

Bir açlık grevinin ardından dersler

ÇEŞİTLİ cezaevlerinde yatan PKK ve KCK hükümlüsü/tutuklusunu 700'e yakın insanın 70 güne yakın zamandır sürdürdüğü açlık grevleri, cumartesi günü Abdullah Öcalan'ın 'Bırakın' demesi üzerine sona erdi.

Kürt sorununun toplamının değil belki ama PKK'nın ve Türkiye'nin PKK ile mücadelesinin, bu örgütü ele alış biçiminin geleceğini etkileyeme potansiyelini içeren bu eyleme biraz yakından bakmakta fayda var.

İlk soru şu: Eylem neden yapıldı?

Eylemcilerin dile getirdikleri üç temel talep vardı. Bunlardan biri, Abdullah Öcalan'a yönelik tecridin sona ermesiydi.

Oysa Öcalan tam olarak tecritte değildi, ailesiyle zaman zaman görüşüyordu ama avukatlarıyla görüşmüyordu. Bunun başlatıcısı da Öcalan olmuştu.

Bundan 1.5 yıl kadar önce, Öcalan hem devlete hem PKK'ya 'Beni kullanıyorsunuz' diyerek kızmış ve avukatlarıyla görüşmek istemediğine dair cezaevi yönetimine dilekçe vermişti.

Bir yerde Öcalan, kendi kurduğu ve lideri olduğu örgüte, PKK'ya kızmış, hatta küsmüştü.

Başlangıçta örgüt bu durumu fazla umursamamıştı, ama zaman içinde Öcalan'ın unutulmuşluğu örgütü etkiledi. Açlık grevleri, sadece devlete yönelik talepler için değildi; örgüt Öcalan'a bağlılığını ve ondan taleplerini de bu yolla dile getirmiş oldu.

Sonuçta aslında başlangıçtakinden farklı bir noktada değil durum. Devlet yine avukatlarıyla görüşmesini istemiyor Öcalan'ın. Ama başta, 'Bu ağırlığı taşıyamaz' denen Abdullah Öcalan'ın kardeşi Mehmet Öcalan örgüt ile ağabeyi arasında mecburi elçi konumuna geldi.

Öcalan'ın PKK'nın gündelik stratejilerinde yeniden önemli konuma gelmesi çok önemli. Eğer yeniden, 'PKK'yi silahsızlandırmak için görüşmeler yapmak' gibi bir siyasi irade ortaya çıkacak olursa, artık Oslo'ya gitmek gerekmeyecek, İmralı adasına bir koster bulmak yeterli olacak.

Öte yandan, Öcalan'ın liderliğinin tartışmasız olduğunu düşünmek de doğru olmaz. Örgüt içinde 'Biz bu işi kendi yöntemlerimizle götürürüz' diyen bir ağırlık var artık. Normalde Öcalan bu çeşit ağırlık merkezlerini derhal tasfiye ederdi ama bu işi uzaktan yapmak pek mümkün gözükmediğine göre PKK'yı artık resmen iki kanatlı bir örgüt olarak düşünmek gerek. Bu iki kanada ayrılmışlık hali epeydir vardı ama artık gözden saklanamayacak kadar gerçek bir durum bu.

Son bir nokta, hükümetin eylem süresince izlediği çizgiyle ilgili.

Genel kamuoyunun bu eylemle pek ilgilendiği söylenemez ama zaman içinde Başbakan Recep Tayyip Erdoğan'ın doğrudan Öcalan'ı hedef alan idam tartışmasını başlatmasıyla mesele iç politikanın bir meselesi haline de geldi.

Anlaşılan o ki Öcalan, Başbakan Erdoğan'ın mesajını gayet net ve iyi biçimde aldı, kendi ağırlığını kullanarak eylemi bitiren çağırısı yaptı.

Ama bir zayıf tarafını da gösterdi: Öcalan kendi hayatı söz konusu olduğunda fevri davranmıyor, daha iyi hesap kitap yapıyor, uzlaşmaya daha açık oluyor.

Bu da, gelecekte eğer olacaksa müzakerelerin biçimini çok etkiler.

Kürt sorununa çözüm perspektifi olmadan müzakere anlamsız

Çok iyi biliyorum, açlık grevlerinin sona ermesinin yarattığı iyimser ortam sayesinde çok sayıda insan, 'Hadi bakın müzakere için yeni bir fırsat' diyecek.

Ben hiç o kanıda değilim. Daha önce de yazdım, hatırlatayım: Sorunumuzun adı 'Kürt sorunu'dur, 'PKK sorunu' veya 'Terör' bu ana sorunun türevleridir.

'Kürt sorunu'nu nasıl çözeceğimiz konusunda bir perspektifimiz olması gerekir. Bu perspektif ve ondan hareketle yazılmış eylem planı olmadan PKK ile müzakereye oturmak anlamsız olur. PKK ile müzakerenin tek bir hedefi olmalıdır: Örgütün önce eylemsizliğe geçmesi, ardından silahlarını gömmesi ve son olarak silahlarını bırakması/yok etmesi. Bunlara karşılık örgüte iki-üç temel vaatte bulunulabilir: 1. Silahla savunduklarını silahsız siyasetle savunma imkanı; 2. Genel af; 3. Öcalan'ın durumu.